

EEN BRIEF MET VLECHTJES

Christian Antonini

TRANEN IN DE STORM

De pick-uptruck reed op volle snelheid door de regenbui, de koplampen doorboorden de donkere onweerslucht.

De bui had Mexico-Stad veranderd in een sombere, dreigende plek. Heel anders dan de kleurige, levendige stad waar Johanna zo veel van was gaan houden. Drie jaar woonde ze nu in de Mexicaanse hoofdstad, sinds ze met haar ouders hier naartoe was verhuisd. Ze had zich altijd veilig gevoeld in dit vrolijke, zonnige land, ook al woedde er een burgeroorlog en was er een Revolutie gaande.

Dat wil zeggen, tot die avond.

Om precies te zijn, ze had nog nooit hoeven te vluchten omdat er iemand achter haar aanzat.

‘Ze zitten ons op de hielen. Hou je hoofd laag!’ waarschuwde haar vader vanuit de bestuurderscabine.

Johanna gehoorzaamde en dook diep weg in de houten kist die in de laadbak stond. Ze lette niet op de regen of het donker. In allerijl had haar vader haar in die kist laten kruipen, nadat hij haar een stel makkelijke, warme kleren had laten aantrekken. Hij had haar donkere haren gekamd en er twee strakke vlechten in gemaakt. Hij had ook een tas kleren ingepakt en er wat te eten ingestopt en daarna had hij haar Miss Petunia, haar pop met het porseleinen gezichtje, in de armen gedrukt.

En dat allemaal door toedoen van een stel mannen die bij hen thuis binnen waren gekomen om hen bang te maken, te bedreigen...

Het vrachtautootje nam een scherpe bocht, zonder af te remmen en Johanna voelde haar hart in haar keel bonzen. Plotseling klonk er vanuit een zijstraat het geronk van een motor en sprongen de koplampen van een zwarte auto aan. Zij waren het!

Johanna tilde haar hoofd een klein stukje op. Ze móést ze zien.

De striemende regen en het donker verborgen de details, maar toch zag ze duidelijk dat er een dikke man achter het stuur zat. Paco, dat was Paco. Op de rijdersplek zat een magere man, zag Johanna, de andere. Ze herinnerde zich hem heel goed: een donkere huid, een spits gezicht en een dun verzorgd snorretje. En dan die stem... zacht als van een vleiende slang. Octavius Moroza. Zo had hij zich aan haar voorgesteld. Hij was van de regering en hij was zomaar bij hen thuis binnengekomen en had met geheimzinnige woorden aan haar vader te verstaan gegeven dat als hij niet met hen meewerkte er nare dingen zouden gebeuren.

Een gat in de weg. Johanna's tanden klaptten op elkaar en ze trok haar hoofd terug in de kist. Ze had het idee dat de koplampen van hun achtervolgers feller schenen, dichterbij. De banden piepten, nog meer bochten, getoeter, modderige plassen waar ze doorheen raceten. Nog een bocht, een bruuske, en toen remde de pick-uptruck af, terwijl de lucht uiteen gescheurd werd door een donderslag.

Nu reden ze langs lange, roerloze schaduwten. Het waren bussen die op een groot plein geparkeerd stonden. Johanna keek rond. Achter hen zag ze niemand meer. Haar vader was een volgende straat ingeslagen en stoof voort, het gaspedaal met zijn voet diep induwend. Sneller, steeds sneller. Johanna zag niets meer buiten. Ze ging in de kist liggen, drukte Miss Petunia tegen zich aan en wachtte.

Alles komt goed. Die enge hagedissenman zien we nooit meer terug, dacht ze keer op keer. De angst was als een don-

kere schaduw die haar probeerde op te slokken, maar haar hoop straalde als een zaklamp in het donker. De hoop dat ze heel snel bij haar moeder zou zijn, samen met haar vader.

Mama... drie weken geleden was ze ziek geworden en haar vader had besloten dat hij zijn werk voor de Mexicaanse regering beter kon afbreken, zodat ze vlug naar huis terug konden. Naar Amerika. Met zijn drietjes. Maar de mannen van de regering hadden het niet goed gevonden. Het was een moeilijke keus geweest, maar haar vader had er toch voor gekozen om haar moeder op de trein te zetten, haar alvast te laten vertrekken, zodat zij naar hun huis in Amerika kon, waar ze de beste zorg zou krijgen.

Zij en haar vader waren teruggegaan naar hun appartement in de Magnoliastraat. Maar waar ze vanaf dat moment ook naartoe gingen, ze werden gevolgd door dat stelletje boeven in nette herenpakken.

‘Ze kunnen mama niet meer tegen me gebruiken,’ had haar vader uitgelegd. ‘Ze chanteren me, Johanna. Ze willen per se dat ik de spoorlijn afmaak in opdracht van de president. Het lukt Wells Fargo niet om ons naar huis te halen. Maar het zal snel wél lukken. Dan gaan we naar mama.’

Was dit het moment waarop ze zouden vertrekken?

Johanna had de hele nacht gehuild nadat haar moeder vertrokken was.

‘We gaan toch naar mama toe, pap?’ schreeuwde Johanna toen ze een momentje haar hoofd boven de kist uit durfde te steken. ‘Gaan we naar de grens?’

Haar vader zei niets, maar Johanna zag dat ze op een brede laan reden waar lage, moderne gebouwen aan lagen. Ze zag veel lange, donkere vormen die in lange, stille rijen geparkeerd waren.

De pick-uptruck remde, de motor hoestte een paar keer, tot hij tot stilstand kwam onder de lichtbundel van een van de paar gasstraatlantaarns die de plek schaars verlichtten.

‘We zijn er,’ zei haar vader.

Johanna zette grote ogen op. De regen was opgehouden en kleine witte dampsluierden stegen op van het wegdek.

‘Waar zijn we?’

Hij deed de deur open en hielp haar uit de laadbak. Toen pas begon Johanna scherp te zien en herkende ze waar ze waren. Op het station.

‘Gaan we? Gaan we naar mama?’

Dichtbij ging een wagondeur piepend open. Hij was niet klein en smal zoals de treindeur waardoor Johanna drie jaar geleden in Mexico-Stad op het perron was gestapt. Het was een enorme deur.

‘Heb je al kaartjes gekocht?’ vroeg ze.

Haar vader ging voor haar op zijn knieën zitten en gaf haar een jas aan. Op de voorkant zat een stevig rechthoekig bordje bevestigd, waar iets op was geschreven.

Terwijl ze gehoorzaam de bewegingen van haar vader volgde om de jas aan te trekken, las ze:

*Aan: Christopher L. Pearson & mevrouw
per adres Wells Fargo & Co
Alameda Avenue 56
El Paso, Texas
Verenigde Staten van Amerika*

*Afzender: Christopher L. Pearson
Magnoliastraat 12
Mexico-Stad, Mexico*

Naast het adres waren een stuk of twaalf rode en blauwe postzegels geplakt.

Verward keek Johanna eerst haar vader aan en daarna keek ze door de grote deur voor haar, die wagenwijd open stond, de trein in. Er waren geen eersteklascoupés, waarin ze eerder gereisd had, te zien. En ook niet de houten bank-

jes van de tweede en derde klas. Het leek een goederenwagon, of een magazijn. Er stonden kisten en dozen en allerlei soorten pakketjes. Een paar lampen in de wagon zetten het treinstel in een rossig licht.

Plotseling zag ze twee mannen bij de deuropening staan. De een klein en mager, de ander groot met brede schouders en lange armen.

‘Nu moet je heel dapper zijn, Johanna,’ zei haar vader. ‘Je moet sterk zijn.’

‘Hoezo? Wat is er dan?’

Haar vader drukte het bordje op haar jas nog eens goed op zijn plek en deed toen de knopen dicht. In de ene hand gaf hij haar de stoffen tas en in de andere Miss Petunia.

Johanna’s lip trilde.

‘Je gaat toch wel mee?’ vroeg ze.

Hij drukte haar tegen zich aan. ‘In je tas zitten twee brieven. Een is voor mama, met uitleg. De andere moet je naar mijn kantoor brengen, naar Wells Fargo. Zij weten wel wat ze ermee moeten doen.’

Achter haar vader verscheen een derde man. Hij was lang en mager als een spook. In het donker leek hij nog zwarter dan de nacht. In het donker, op de plek waar zijn gezicht zou moeten zitten, zag Johanna een witte flits, de weerspiegeling van het licht van de lantaarnpaal. Het zag er angst-aanjagend uit en Johanna keek maar liever niet naar hem.

‘Maar jij gaat toch ook mee?’

‘Nee, Johanna. Dat gaat niet. Ze zoeken ons. Als ze ons niet meer zien, laat de regering alle spoorlijnen blokkeren. Dan krijgen ze ons te pakken. Ik moet terug. Zodat jij weg kunt.’

Johanna raakte het bordje op haar borst aan, haar vingers gleden over de postzegels.

‘Je stuurt me op,’ fluisterde ze. En toen iets harder: ‘Je stuurt me op als een doos, als een pakketje. Als een brief!’

‘Deze mensen zullen heel goed voor je zorgen, meisje.

Ze zorgen ervoor dat je veilig bij mijn vrienden van Wells Fargo aankomt aan het einde van de rit. En dan kun je naar mama. Ik kom zo snel ik kan, echt.'

De magere man die ze zo afschrikwekkend vond, kwam naar haar toe. Het was een oude Mexicaan in een uniform van de spoorwegen. Hij had een monocle in zijn oog, het ronde glas schitterde in het donker.

'Dit is behoorlijk uitzonderlijk,' zei hij in het Engels.

Johanna's vader draaide zich kort naar hem om. 'Nee, vriend. Het staat in jullie eigen reglement. Kijk het maar na. Dat heb ik zelf vanmiddag nog gedaan. Kijk, hier, ik heb de postzegels er zelf opgeplakt: 12 dollar en 75 cent, exprespost, met handtekening. Priority-zending voor Wells Fargo & Co, Verenigde Staten van Amerika. Jullie moeten haar met de grootste zorg behandelen.'

'Slim. Een passagier kunnen ze van de trein halen, maar met zo'n speciale "zending" gaat dat niet. Daar zijn documenten en vergunningen voor nodig. En ze zit ook niet op een stoel waar ze gemakkelijk te zien zou zijn. Heel slim.' De spoorwegbeambte grinnikte. 'Oké, al meen ik me te herinneren dat zo'n pakketje niet meer dan vijftien kilo mag wegen. En zo op het oog lijkt het me dat we daar overheen zitten.'

Hij grinnikte weer en riep iets in het Spaans naar de twee mannen in de goederenwagon. 'Hé jongens, nog een pakketje. Laad het in en zoek er een mooi plaatsje voor!'

Johanna sloeg haar armen om haar vaders nek. Ze wilde niet vertrekken.

Op datzelfde moment klonk aan de overkant van het stationsplein het geluid van een auto die kwam aanstuiven. Het licht van zijn koplampen danste op de natte muren.

'Daar heb je ze!' zei haar vader terwijl hij haar armen van zijn nek losmaakte. 'Ik moet nu gaan, meisje.'

'En als ze je pakken?'

'Maak je geen zorgen!' riep hij en hij stapte in de

pick-uptruck. ‘Ze hebben me nodig om de spoorlijn naar Veracruz af te maken. Ik ben veilig! En jij zult ook veilig zijn, en dan kan Wells Fargo me zonder problemen naar huis laten gaan. Ze doen me niets, ze kunnen me niets doen, als ze jou maar niet te pakken krijgen. Je moet nu gaan!’

Hij sloot het portier en wierp haar een kushandje toe.

‘Goede reis!’

Johanna stak een paar vingers op en wiebelde ermee bij wijze van zwaaien. Ze wilde nog iets zeggen, maar ze had een brok in haar keel. Ondanks de tranen in haar ogen, zag ze de pick-uptruck wegrijden. Ze snikte en voelde een zwaar gewicht op haar borst drukken.

De twee vriendelijke handen van de spoorwegbeambte duwden haar zachtjes de trein in en de deur viel in het slot.

Johanna kneep haar ogen dicht. Even later hoorde ze een ronkende auto die langs de trein scheurde.

Steeds verder weg.